

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το *Verwaltungsgerichtshof* (Αυστρία) στις
15 Δεκεμβρίου 2016 — *Khadija Jafari, Zainab Jafari*

(Υπόθεση C-646/16)

(2017/C 053/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Verwaltungsgerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσείουσες: *Khadija Jafari, Zainab Jafari*

Αναρρεσίβλητη αρχή: *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*

Προδικαστικά ερωτήματα:

- 1) Πρέπει το άρθρο 2, στοιχείο ιγ', το άρθρο 12 και το άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (αναδιאτύπωση) (στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο III), να ερμηνεύονται λαμβανομένων υπόψη και άλλων πράξεων που έχουν σχέση με τον κανονισμό Δουβλίνο III ή πρέπει η σημασία των διατάξεων αυτών να εκτιμάται κατά τρόπο ανεξάρτητο;
- 2) Σε περίπτωση που οι διατάξεις του κανονισμού Δουβλίνο III πρέπει να ερμηνεύονται ανεξάρτητα από άλλες πράξεις:
  - α) Πρέπει στις περιπτώσεις της κύριας δίκης, οι οποίες χαρακτηρίζονται από το γεγονός ότι τοποθετούνται χρονικά σε μια περίοδο κατά την οποία οι εθνικές αρχές των πλέον εμπλεκόμενων κρατών καλούνταν να διαχειρισθούν εξαιρετικά υψηλό αριθμό ανθρώπων που ζητούσαν να διέλθουν μέσω του εδάφους τους, να εξομοιωθεί με «θεώρηση» κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιγ', και του άρθρου 12 του κανονισμού Δουβλίνο III η είσοδος στο έδαφος κράτους μέλους η οποία έλαβε χώρα εν τοις πράγμασι υπό την ανοχή του και είχε ως μοναδικό σκοπό τη διέλευση από αυτό το κράτος μέλος και την υποβολή αιτήσεως διεθνούς προστασίας σε άλλο κράτος μέλος;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 2.α):

  - β) Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ισχύς της «θεωρήσεως» έπαυσε μετά την αναχώρηση από το οικείο κράτος μέλος, δεδομένου ότι η εν τοις πράγμασι ανοχή της εισόδου αφορούσε μόνον τον σκοπό της διελεύσεως;
  - γ) Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η «θεώρηση» διατηρεί την ισχύ της έως ότου πραγματοποιηθεί η αναχώρηση από το οικείο κράτος μέλος, δεδομένου ότι η εν τοις πράγμασι ανοχή της εισόδου αφορούσε μόνον τον σκοπό της διελεύσεως, ή η ισχύς της «θεωρήσεως» παύει, ανεξαρτήτως της αναχωρήσεως που δεν πραγματοποιήθηκε, όταν ο αιτών εγκαταλείπει οριστικά την επιδίωξη του να μεταβεί σε άλλο κράτος μέλος;
  - δ) Πρέπει να θεωρηθεί ότι το γεγονός ότι αιτών εγκατέλειψε την επιδίωξη του να μεταβεί στο κράτος μέλος που αρχικώς επιθυμούσε συνιστά διάπραξη απάτης μεταγενέστερης της θεωρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 5, του κανονισμού Δουβλίνο III, με αποτέλεσμα το κράτος μέλος που εξέδωσε τη «θεώρηση» να μην είναι υπεύθυνο;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 2.α):

  - ε) Έχει η φράση «διέβη παράνομως, οδικώς, διά θαλάσσης ή δι' αέρος, τα σύνορα κράτους μέλους προερχόμενος από τρίτη χώρα» στο άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III, την έννοια ότι υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις που χαρακτηρίζουν τις περιπτώσεις της κύριας δίκης δεν υφίσταται παράνομη διάβαση των εξωτερικών συνόρων;
- 3) Σε περίπτωση που οι διατάξεις του κανονισμού Δουβλίνο III πρέπει να ερμηνεύονται λαμβανομένων υπόψη και άλλων πράξεων:

- α) Προκειμένου να κριθεί αν υφίσταται «παράνομη διάβαση» των συνόρων κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III, πρέπει ειδικότερα να εξετάζεται αν πληρούνται οι προϋποθέσεις εισόδου κατά τον κώδικα συνόρων του Σένγκεν –ιδίως με βάση το κρίσιμο για τις περιπτώσεις της κύριας δίκης, λόγω του χρόνου της εισόδου, άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΚ) 562/2006 ⁽²⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη θέσπιση του κοινοτικού κώδικα σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 3.α):

- β) Ποιες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνονται κυρίως υπόψη προκειμένου να κριθεί αν υφίσταται «παράνομη διάβαση» των συνόρων κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 3.α):

- γ) Πρέπει στις περιπτώσεις της κύριας δίκης, οι οποίες χαρακτηρίζονται από το γεγονός ότι τοποθετούνται χρονικά σε μια περίοδο κατά την οποία οι εθνικές αρχές των πλέον εμπλεκόμενων κρατών καλούνταν να διαχειρισθούν εξαιρετικά υψηλό αριθμό ανθρώπων που ζητούσαν να διέλθουν μέσω του εδάφους τους, να γίνει δεκτό ότι έχει επιτραπεί η είσοδος κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κώδικα συνόρων του Σένγκεν, όταν η είσοδος στο έδαφος του κράτους μέλους λαμβάνει χώρα εν τοις πράγμασι υπό την ανοχή του χωρίς εξέταση των περιστάσεων κάθε μεμονωμένης περίπτωσης και με μοναδικό σκοπό τη διέλευση από αυτό το κράτος μέλος και την υποβολή αιτήσεως διεθνούς προστασίας σε άλλο κράτος μέλος;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα ερωτήματα 3.α) και 3.γ):

- δ) Σε περίπτωση που έχει επιτραπεί η είσοδος στο έδαφος κράτους μέλους δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κώδικα συνόρων του Σένγκεν, πρέπει να γίνει δεκτό ότι υφίσταται άδεια εξομοιούμενη με θεώρηση κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κώδικα συνόρων του Σένγκεν και, επομένως, με «θεώρηση» κατά το άρθρο 2, στοιχείο ιγ', του κανονισμού Δουβλίνο III, με αποτέλεσμα να πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και το άρθρο 12 του κανονισμού Δουβλίνο III στο πλαίσιο εφαρμογής των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού για τον προσδιορισμό του υπεύθυνου κράτους μέλους;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα ερωτήματα 3.α), 3.γ) και 3.δ):

- ε) Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ισχύς της «θεωρήσεως» έπαυσε μετά την αναχώρηση από το οικείο κράτος μέλος, δεδομένου ότι η εν τοις πράγμασι ανοχή της εισόδου αφορούσε μόνον τον σκοπό της διελεύσεως;
- στ) Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η «θεώρηση» διατηρεί την ισχύ της έως ότου πραγματοποιηθεί η αναχώρηση από το οικείο κράτος μέλος, δεδομένου ότι η εν τοις πράγμασι ανοχή της εισόδου αφορούσε μόνον τον σκοπό της διελεύσεως, ή η ισχύς της «θεωρήσεως» παύει, ανεξαρτήτως της αναχωρήσεως που δεν πραγματοποιήθηκε, όταν ο αιτών εγκαταλείπει οριστικά την επιδίωξη του να μεταβεί σε άλλο κράτος μέλος;
- ζ) Πρέπει να θεωρηθεί ότι το γεγονός ότι αιτών εγκατέλειψε την επιδίωξη του να μεταβεί στο κράτος μέλος που αρχικώς επιθυμούσε συνιστά διάπραξη απάτης μεταγενέστερης της θεωρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 5, του κανονισμού Δουβλίνο III, με αποτέλεσμα το κράτος μέλος που εξέδωσε τη «θεώρηση» να μην είναι υπεύθυνο;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα ερωτήματα 3.α) και 3.γ), αλλά αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 3.δ):

- η) Έχει η φράση «διέβη παράνομως, οδικώς, διά θαλάσσης ή δι' αέρος, τα σύνορα κράτους μέλους προερχόμενος από τρίτη χώρα» στο άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III, την έννοια ότι, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις που χαρακτηρίζουν τις περιπτώσεις της κύριας δίκης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η διέλευση των συνόρων, εφόσον χαρακτηρίζεται ως είσοδος στο έδαφος κράτους μέλους η οποία επιτρέπεται δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του κώδικα συνόρων του Σένγκεν, δεν λογίζεται ως παράνομη διάβαση των εξωτερικών συνόρων;

⁽¹⁾ ΕΕ L 180, σ. 31.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 562/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη θέσπιση του κοινοτικού κώδικα σχετικά με το καθεστώς διέλευσης προσώπων από τα σύνορα (κώδικας συνόρων του Σένγκεν) (ΕΕ L 105, σ. 1).